

ARCHEOLOGIE VAN DE WIJK

Door Onno Boonstra

De Paasberg en Wellenstein bestaat ongeveer 100 jaar. Inmiddels is er het nodige veranderd in de bebouwing, de bestrating, de verlichting en de riolering van de twee wijken. Maar als je goed om je heen kijkt, zijn er nog heel wat sporen uit het verleden terug te vinden. In deze serie vertelt historicus Onno Boonstra uit onze wijk over wat er nog te zien is van wat er is geweest. In deze wijkkrant deel 3.

De bomen van de Paasberg (2)

In de vorige aflevering kwam aan de orde dat onze wijk rond 1925, voordat er gebouwd ging worden, bestond uit land- en tuinbouwgronden, waarop nauwelijks bomen te vinden waren. Maar op 1 maart 1928 veranderde de situatie. Op dat moment was het stratenpatroon van de wijk gereed. Er waren aarden banen aangelegd op de plaats waar later daadwerkelijk de stratenmakers aan de slag zouden gaan. Die dag was een feestelijke boomplantdag georganiseerd. Meer dan 250 schoolkinderen gingen, onder toezicht van burgemeester De Monchy, aan de slag om 500 boompjes langs de toekomstige straten van de Paasberg te planten. Het werd een groot feest, dat zelfs de landelijke pers haalde.

Iedere schoolklas was een geprojecteerde Paasbergweg of gedeelte daarvan aangewezen. Langs de nieuwe aarden banen waren al kuilen gegraven en boompjes klaargelegd: het waren snelle groeiers als krimlinden, diverse soorten lijsterbes, Turkse hazelaars en berken, die door de

gemeentekwekerijen op Klarenbeek en Waterberg waren geleverd. Nadat een kind de boom had geplant werd er een aluminium plaatje aan gehangen waarin de naam van de planter was gekrast.

Bij de start van de dag werden diverse liederen gezongen, waarvan de volgende het meest tot de verbeelding sprak:

Gij boompjes, nu door ons geplant,
Groeit op tot forsche boomen,
Dan zal uit 't werk van kinderhand
Een statig woud voortkomen.
Zoo God wil, ruischt na jaar en dag
Alom hier eikenloover
En breidt zijn schaduw over
De plek, waar eens het heiveld lag.

Dan keren wij nog vaak hier weer
Al oud, met grijze haren,
En zetten ons opnieuw ter neer,
Als toen wij kind'ren waren;
Dan zien w' in 't bosch, door ons geplant,
Onz' eigen kind'ren dwalen
En willen hun verhalen
Van 't werk, verricht door onze hand.

En met hen rustend op het mos,
Het teere, groene, weeke,
is 't ons, als hooren wij het bosch
Vermanend tot ons spreken;
„Kind, zorg niet voor U zelf alleen,
Denk aan wie na U komen,
Draag deze les der boomen
Steeds met U door het leven heen!"

Een fraai lied, dat echter weinig met de werkelijkheid overeenstemde. Er werd op 1 maart 1928 op de Paasberg geen bos geplant op een plek waar eerst heidevelden waren, laat staan dat er jaren later op het mos gerust kon worden. En mochten er nog 100-jarigen zijn, die die dag een boompje op de Paasberg hebben gepoot, dan zullen ze bemerken dat geen van hun kind'ren er zullen kunnen dwalen, want van de 500 bomen die die dag geplant zijn, staat er geen enkele meer overeind. Dat is het nadeel van snelle groeiers: ze leggen ook snel weer het loodje.